

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Sylwia Roszak

Protokolant stażysta Paulina Piotrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2016 r. w B.

sprawy z powództwa A. D., K. J.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 7 314,25 zł (siedem tysięcy trzysta czternaście złote dwadzieścia pięć groszy) z odsetkami od:

- kwoty 7191,25 zł w wysokości ustawowej od dnia 11 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- kwoty 123 zł w wysokości ustawowej od dnia 28 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 2446,19 zł (dwa tysiące czterysta czterdzieści sześć złotych dziewiętnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy:

- powodom solidarnie kwotę 136,81 zł (sto trzydzieści sześć złotych osiemdziesiąt jeden groszy),

- pozwanemu kwotę 200 zł (dwieście złotych)

tytułem niewykorzystanych zaliczek.

SSR Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

Powodowie K. J. i A. D. prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej wnieśli pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 7314,25 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 7191,25 zł od dnia 11 października 2014 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 123 zł od dnia 28 listopada 2014 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że nabyli w ramach prowadzonej przez siebie jako przedsiębiorców spółki cywilnej wierzytelności o odszkodowanie przysługującej uprzednio P. C. i G. F. od pozwanego z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 10 września 2014 roku w pojeździe marki S. o numerze rejestracyjnym (...) spowodowanej

przez kierowcę ubezpieczonego w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ruchem pojazdów, w firmie pozwanego. Powód stwierdził, iż pozwany uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 3627,88 zł. Zdaniem powodów szkoda w pojeździe S. wyniosła 10819,14 zł, zgodnie ze sporządzoną prywatną opinią rzeczoznawcy. Jednocześnie wskazał, iż dochodzi od pozwanego zapłaty kwoty 7191,25 zł tytułem dopłaty do odszkodowania za naprawę pojazdu oraz kwoty 123 zł tytułem kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy .

Sąd Rejonowy w B. w osobie referendarza sądowego w dniu 13 maja 2015 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający żądanie pozwu.

Pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty domagając się oddalenia powództwa oraz o zasądzenia kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu potwierdził, iż wypłacił poszkodowanemu kwotę 3627,88 zł tytułem odszkodowania. Zakwestionował natomiast wysokość szkody ponad kwotę wypłaconego odszkodowania. Pozwany wskazał, iż brak jest informacji czy poszkodowani naprawili pojazd, w jakim zakładzie naprawczym, przy użyciu jakich części zamiennych i jaką kwotę poszkodowani wydatkowali, aby przywrócić pojazd do stanu sprzed wypadku. Pozwany zakwestionował kalkulację powodów.

Sąd ustalił, co następuje

W dniu 10 września 2014 r. pojazd marki S. o numerze rejestracyjnym (...) należący do P. C. oraz G. F. został uszkodzony przez pojazd będący ubezpieczony przez pozwanego w zakresie odpowiedzialności cywilnej.

okoliczności bezsporne

Poszkodowani zgłosili szkodę pozwanemu w dniu 10 września 2014 roku.

okoliczność bezsporna, nadto druk zgłoszenia szkody – k. 48 – 50 akt.

Ostatecznie pozwany uznał swoją odpowiedzialność i tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd wypłacił poszkodowanemu kwotę 3627,88 zł .

okoliczność bezsporna, nadto dowód: decyzja o wypłacie – k. 14 (53) akt, kalkulacja naprawy sporządzona przez pozwanego – k. 15 – 19 (61- 63) akt.

W dniu 17 października 2014 roku powodowie działający jako wspólnicy spółki cywilnej zawarli z poszkodowanymi P. C. oraz G. F. umowę sprzedaży wierzytelności przysługującej im względem pozwanego z tytułu odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 10 września 2014 roku.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności – k. 11 -12 akt.

Pismem z dnia 17 października 2014 roku poszkodowani poinformowali pozwanego o sprzedaży swojej wierzytelności względem niego z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 10 września 2014 roku na rzecz powodów.

Dowód: pismo z dnia 17.10.2014 r. - k. 13 akt

Powodowie zlecieli sporządzenie opinii niezależnemu rzeczoznawcy celem ustalenia wysokości szkody, który stwierdził, iż szkoda w pojeździe wyniosła kwotę 10819,14 zł. Za wykonaną opinię powodowie zapłacili należność w wysokości 123 zł.

Dowód: dokument w postaci prywatnej wyceny kosztów naprawy – k. 22-26 akt, faktura numer (...)– k. 27 akt.

Wysokość koniecznych kosztów naprawy pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) niezbędnych do przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia z dnia 10 września 2014 roku wyniosła kwotę 10857,27 zł brutto.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego M. B. z dnia 1 lutego 2015 roku - k. 201 – 210 akt, uzupełniająca ustna opinia biegłego sądowego M. B. – k. 238 akt (protokół skrócony k. 237 akt).

Powodowie wzywali pozwanego do zapłaty reszty odszkodowania. Bezskutecznie.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 14.11..2014 r. – k. 20 -21 akt, odpowiedź pozwanego z dnia 9.12.2014 r. – k. 28-29 akt.

Pojazd marki S. o numerze rejestracyjnym (...) został naprawiony przez poszkodowanych. Auto jest nadal w posiadaniu poszkodowanych.

dowód: zeznania świadka P. C. –k. 188 akt, zeznania świadka G. F. – k. 188 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, których wiarygodność nie została podważona przez żadną ze stron, zeznania świadków P. C. oraz G. F. i pisemną oraz uzupełnioną ustną opinię biegłego sądowego M. B..

Zeznania świadków P. C. oraz G. F. Sąd uznał za wiarygodne, gdyż ze sobą korelowały. Poza tym nie wniosły wiele do niniejszej sprawy. Zrozumiałe jest, iż wskazani świadkowie wielu rzeczy nie pamiętali z uwagi na upływ czasu oraz ze względu, iż posiadają więcej samochodów, gdyż prowadzoną działalność gospodarczą i przy tym co pewien czas mają szkodę w jakimś pojeździe.

Należy zaznaczyć, iż ustalając wysokość szkody w samochodzie powoda Sąd kierował się pisemną opinią biegłego sądowego M. B. oraz jego ustną opinią uzupełniająca. Opinie biegłego Sąd uznał za zupełne, jasne i rzeczowe. Zostały sporządzone zgodnie ze wszystkimi wymogami przewidzianymi dla tego typu dokumentów oraz w sposób jasny i precyzyjny odpowiadały na zadane pytania. Opinia uzupełniająca biegłego nie została zakwestionowana przez strony. Należy zaznaczyć, iż biegły wyliczył wysokość odszkodowania przy użyciu części oryginalnych, a także z wykorzystaniem części o jakości Q. Jak wskazał jednak w trakcie składania ustnej opinii na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2016 roku nie ma możliwości wykonania optymalizacji z datą wsteczną. Podał, iż kosztorys został sporządzony według części oryginalnych z datą z dnia szkody, natomiast według części zamiennych z symbolem Q z datą na dzień sporządzenia opinii. Nie było bowiem możliwości sporządzenia opinii z uwzględnieniem zamienników z symbolem Q z daty szkody, gdyż nie ma możliwości sporządzenia optymalizacji z datą wsteczną.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Poza sporem w sprawie pozostawał fakt odpowiedzialności pozwanego za szkodę powstałą w dniu 10 września 2014 r. Pozwany uznał roszczenie poszkodowanych co do zasady. Nie była kwestionowana bowiem wina sprawcy szkody, który był ubezpieczony u pozwanego. Nie była także kwestionowana skuteczność umowy przelewu wierzytelności.

Zgodnie natomiast z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Cechą charakterystyczną przelewu jest nie wymaganie w zasadzie do jego dojścia do skutku zgody dłużnika. Istotne jest to, że zmiana osoby wierzyciela w wyniku przelewu następuje zatem z zachowaniem tożsamości stosunku zobowiązaniowego pod względem treści i przedmiotu.

W myśl zaś art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze

zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zatem, w wyniku umowy przelewu wierzytelności z dnia 17 października 2014 roku zawartej pomiędzy P. C. i G. F. a powodami, ci ostatni weszli we wszelkie prawa i obowiązki wynikające z tytułu odszkodowania związanego ze zdarzeniem z dnia 10 września 2014 roku w pojeździe S..

Sporna w sprawie była wysokość szkody ponad wypłaconą kwotę odszkodowania, a konkretnie czy koszty naprawy pojazdu, przy uwzględnieniu zakresu uszkodzeń mogły przewyższyć kwotę 3627,89 zł wypłaconą z tytułu ubezpieczenia.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Stosownie zaś do art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. W myśl natomiast art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności.

Odnosząc zatem powyższe przepisy do ogólnych norm prawa cywilnego to zgodnie z treścią art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże tylko w sytuacji gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Stosownie do cytowanego przepisu naprawienie szkody może polegać albo na restytucji naturalnej albo na zapłacie odszkodowania naturalnego. Wyboru o którym mowa w § 1 art. 363 k.c. dokonuje się przez złożenie stosownego oświadczenia drugiej stronie. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego.

W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Powszechnie przyjmuje się, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje zaś w podstawowy sposób art. 361 k.c. Nakłada on – co do zasady - na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczaną normalnymi następstwami działania lub zaniechania z którego szkoda wynika oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź (także) korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano.

W niniejszym stanie faktycznym mamy do czynienia z kolizją drogową i powstałą w ten sposób szkodą majątkową. Pojazd należący do P. C. i G. F., którzy zbyli swoją wierzytelność na rzecz powodów uległ uszkodzeniu – i co za tym idzie – naprawienie doznanego w ten sposób uszczerbku wymaga zapłacenia określonej sumy pieniężnej. Zgodnie z uchwałą Sadu Najwyższego z 13 czerwca 2003 roku (III CZP 32/03; OSNC 2004/4/51), którą kieruje się orzekający w niniejszej sprawie Sąd: „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, że wysokość szkody - koszt naprawienia pojazdu S. w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia - przekraczał przyznaną poszkodowanym w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 3627,88 zł.

Sąd w niniejszym składzie podziela również pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1980 r. (III CRN 223/80), iż przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę. Zwiększenie wartości rzeczy (samochodu) po naprawie można by uwzględnić tylko wówczas, gdyby chodziło o wykonanie napraw takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem, albo ulepszeń w stosunku do stanu przed wypadkiem.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie wykazał, iż było możliwe przywrócenie pojazdu S. do stanu sprzed zdarzenia za wypłaconą kwotę 3627,88 zł. Jak wynika z opinii biegłego sądowego M. B. nie można było ustalić, czy producenci pojazdu przewidywali części alternatywne o symbolu Q na dzień szkody, a więc należało przyjąć, iż naprawa winna nastąpić przy użyciu części oryginalnych. Pozwany nie wykazał bowiem, iż na dzień szkody można było dokonać naprawy pojazdu przy użyciu zamienników o wysokiej jakości oznaczonych symbolem Q. Ponadto biegły w sposób przekonujący uzasadnił przyczyny przyjęcia stawki roboczo-godzinny w wysokości 100 zł mechanik i 110 zł lakiernik.

Mają powyższe na uwadze należało uznać, że aby pojazd S. został przywrócony do stanu sprzed zdarzenia, to poszkodowani, a obecnie powodowie jako nabywca wierzytelności winien otrzymać odszkodowanie w łącznej wysokości 10 857,27 zł brutto, zgodnie z opinią biegłego sądowego M. B.. Sąd przyjął jako wysokość szkody kwotę 10857,27 zł brutto zakładającą odbudowę przedmiotowego pojazdu z wykorzystaniem części zamiennych oryginalnych. Jak już wskazano wyżej – przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do stanu używalności w takim zakresie w jakim istniał przed wyrządzeniem szkody, a zatem oznacza to, że należy pokryć wszelkie koszty związane z doprowadzeniem pojazdu do stanu sprzed szkody.

Wobec tego, na podstawie sporządzonej opinii zasadne było ustalenie wysokości odszkodowania z tytułu naprawy pojazdu na 10 857,27 zł brutto.

Kolejnym składnikiem żądanego przez powodów odszkodowania były wydatki poczynione przez nich w związku z prywatną opinią rzeczoznawcy w kwocie 123 zł. Strona pozwana nie zakwestionowała tej należności.

Sąd uwzględnił roszczenie powodów w zakresie kosztów sporządzenia oceny technicznej przez rzeczoznawcę w kwocie 123 zł uznając, iż sporządzenie opinii było dla strony powodowej konieczne dla oszacowania rzeczywiście poniesionej szkody, dzieląc w tej mierze orzeczenie Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 17 listopada 2015 roku, sygn., akt VIII Ga 192/15. Sąd podziela także stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 31 stycznia 2013 roku (sygn. akt IACa 1011/12, LEX 1315710), iż „odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia majątkowego – może stosownie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (tak też uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24-04, OSNC 2005/7- 8/117).

Zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie nie jest możliwe przyjęcie a priori – w oderwaniu od okoliczności sprawy – że koszty prywatnej opinii (np. kalkulacji szkody) stanowią lub nie stanowią składnika szkody. Jak trafnie wskazuje w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy, wydatki związane z prywatną ekspertyzą mogą, w niektórych sytuacjach, być objęte odszkodowaniem. Przykładowo, w uzasadnieniu uchwały z 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że „ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie

uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela, jak i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody”. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 30 lutego 2002 r. (V CKN 908/00, Lex nr 54365) podkreślając, że ocena, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne.

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie zachodziły podstawy do wliczenia kosztów prywatnej ekspertyzy do należnego odszkodowania.

Zdaniem Sądu, nie było także podstaw do uznania, iż koszty opinii nie zostały objęte umową cesji. Zgodnie bowiem z art. 509 § 1 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Prawem nabywcy wierzytelności, w tym powoda jest ustalenie wysokości odszkodowania na podstawie prywatnej opinii, skoro takim prawem dysponował pierwotny wierzyciel.

W tym stanie rzeczy, Sąd zasądził także kwotę 123 zł, która pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym i była objęta umową cesji.

Jak wskazano powyżej należne odszkodowanie przysługujące poszkodowanym, a tym samym powodom, którzy wstąpili w ich prawa wynosi 10857,27 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu. Pozwany wypłacił poszkodowanemu kwotę 3627,89 zł. Zatem należne powodowi odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe S. z dnia 10 września 2014 roku pomniejszone o wypłacone odszkodowanie wynosi 7229,38 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 436 §2 k.c. i 415 k.c. oraz w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c w zw. z art. 363§1 k.c. i w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli oraz art. 321 k.p.c. uwzględniający, iż Sąd nie może wyjść ponad żądanie zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę w wysokości 7314,25 zł, stanowiącą pozostałą żadaną kwotę odszkodowania należną powodowi z tytułu szkody powstałej w wyniku zdarzenia z dnia 10 września 2014 roku (pomniejszona o wypłacone odszkodowanie przez pozwanego i przy uwzględnieniu art. 321 k.p.c.), która stanowi szkodę w pojeździe, w tym też kwota z tytułu prywatnej opinii rzeczoznawcy.

Sąd orzekł o odsetkach na podstawie art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli (Dz. U. Nr 124,poz. 1152). Zgodnie z przepisem art. 14 ust. 1 powołanej ustawy wypłata należnego odszkodowania powinna nastąpić w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. Po upływie tego terminu ubezpieczyciel popada w zwłokę. Należy zaznaczyć, iż Sąd orzekł o odsetkach przy uwzględnieniu zmienionego przepisu art. 481 § 2 k.c. od dnia 1 stycznia 2016 roku. Trzeba bowiem podkreślić, iż powodowie sformułowali żądanie wskazując, iż domagają się odsetek za opóźnienie. Skoro od 1 stycznia 2016 roku ustawodawca wprowadził odrębną kategorię odsetek – obecnie zarówno istnieją odsetki ustawowe i jak i odsetki ustawowe za opóźnienie, a bez wątplenia powodowie żądali odsetek za opóźnienie, to należało je zasądzić zgodnie z żądaniem sformułowanym w pozwie.

O kosztach procesu orzeczono mając na uwadze przepis art. 98 kpc, przewidujący zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Z uwagi na fakt, iż powodowie wygrali sprawę należą im się koszty procesu w całości. Koszty poniesione przez powodów wyniosły 2446,19 zł i objęły opłatę sądową od pozwu w kwocie 366 zł, opłatę od pełnomocnictwa 17 zł, koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika 1200 zł (§ 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, (Dz. U. nr 163, poz. 1349, ze zm.) oraz zaliczkę na wynagrodzenie biegłego w wysokości 863,19 zł.

Ponadto w punkcie III wyroku Sąd na podstawie art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszcz powodowi kwotę 136,81 zł i pozwanemu kwotę 200 zł tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego i świadków.

SSR Sylwia Roszak